

[Ib Christensen]

litet osv. Ser vi på andre lande med betydelig lavere lønomkostninger end Danmark, eksempelvis Jugoslavien med 1 million arbejdsløse, så kan vi deraf se, at det ikke er lønniveauet alene, der betinger beskæftigelsesniveauet. Dertil kommer, at en indkomspolitik, fastsat over en længere periode, vil føre til en strukturfastlåsning, statsdirigering, overgreb over for den frie forhandlingsret og tilsidesættelse af den, pris- og avancelovgivning o. lign. Endelig kommer dertil, at indkomspolitikken, som den føres i dette land, er ganske overordentlig ensidig. Man friholder som bekendt totalt de arbejdsfrie gevinster.

Jeg kan på den anden side godt forstå, at de partier, eller nogle af dem, det er jo navnlig socialdemokratiet, som ønsker indkomspolitik, siger: ja men skal vi have en sådan indkomspolitik, og det vil sige lønpolitik, sådan som man fører indkomspolitik i dag, så må vi have økonomisk demokrati, så må lønmodtagerne have andel i værditilvæksten. Dertil vil vi sige, at også det er jo statsdirigering, også det er – med eller uden en central fond – at man blander sig i arbejdsmarkedets og erhvervslivets forhold, og at vi derfor også har måttet modsætte os sådanne tiltag og derfor altså også har stemt, som vi gjorde i forbindelse med den debat, vi havde i går. Men vi har stor sympati for spredning af ejendomsretten og medejendomsret. Vi mener blot, at det skal aftales på den enkelte virksomhed ledelsen og medarbejderne imellem, eller LO og Dansk Arbejdsgiverforening imellem, men at staten ikke skal blande sig.

Der er ét spørgsmål, der er gået igen i flere ordførertaler, og det er den afhængighed, vi befinder os i over for udlandet. Det får mig til at sige fra denne talerstol, at jeg må tage afstand fra, at statsministeren her på topmødet forleden er gået ind for en gennemførelse af den økonomiske og monetære union i EF i løbet af fem år.

Hvad vil det betyde, når man laver en valutaunion og en økonomisk union i EF? Ja, det vil betyde, at man træffer de væsentligste af de økonomisk-politiske beslutninger på fællesskabsplan, og det vil betyde, at vi får endnu større afhængighed. Derfor må vi tage afstand fra dette. Det er klart, at skal man have en fælles valuta, som valutasingen jo er en begyndelse til, så fordrer det også en fælles økonomisk politik, og så er der heller

ikke meget tilbage af dansk selvstændighed. Det, der har interesse i den forbindelse, er selvbestemmelsesret og selvstændighed med hensyn til, hvordan vi vil reagere på de påvirkninger, der kommer til os udefra.

Vi ser, at kronens lækning til D-marken i forbindelse med valutasingesamarbejdet i allerhøjeste grad har betydet belastninger for Danmark, har betydet en forringelse af dansk erhvervslivs konkurrenceniveau, altså skadet vores erhvervslivs konkurrencemuligheder på hjemmemarkedet og ikke mindst med hensyn til eksportmarkederne. Derfor er der da også flere og flere røster, der går ind for en ændret dansk valutapolitik.

Finanslovsforslaget er således fra ethvert synspunkt et trist monument over regeringens og dens støttepartiers økonomiske politik: 33 mia kr. i kasseunderskud, over 100 mia kr. i statsudgifter og snart 200.000 arbejdsløse er den barske regning for en forfejlet politik.

Statens rente- og afdragsbyrder, arbejdsløshedsunderstøttelsens nødvendighed på grund af den førte politik samt milliardtilskuddene til erhvervslivet, herunder indbetaling af dyrtidsportioner, som i øvrigt vil skabe store problemer med hensyn til, hvad der skal ske, når ordningen udløber, og tilskud af forskellig art til særinteresser bidrager alt sammen og tungt til underskuddets omfang.

Retsforbundet er indforstået med et vist kasseunderskud under en lavkonjunktur, men dette er for meget. Vi må igen og stærkere efterlyse en ny valutapolitik, kronens frigivelse, der kan sætte gang i erhvervsliv og beskæftigelse og overflødig gøre den store udenlandske gældsætning og den høje rente.

En lang række økonomer, inklusive de såkaldte vismænd, har bragt spørgsmålet om en ny valutapolitik på bane. Vi mener ikke, at Danmark skal devaluere og dermed frembringe nye spekulationer om en ny politisk fastsættelse af kronkursen, men vi mener, at vi skal følge Sverige ud af valutasingen og altså frigive kronen. Vi mener ikke, at vejen frem går over en strammere indkomspolitik, men at inflation og betalingsbalanceunderskud skal bekæmpes gennem en indsats mod de arbejdsfrie gevinster på jord, som selvfølgelig også må ledsage en eventuel kronefrigivelse.

Vi har fremsat indtil flere forslag på dette område, og vi peger på, at den afgørende